

3
1953

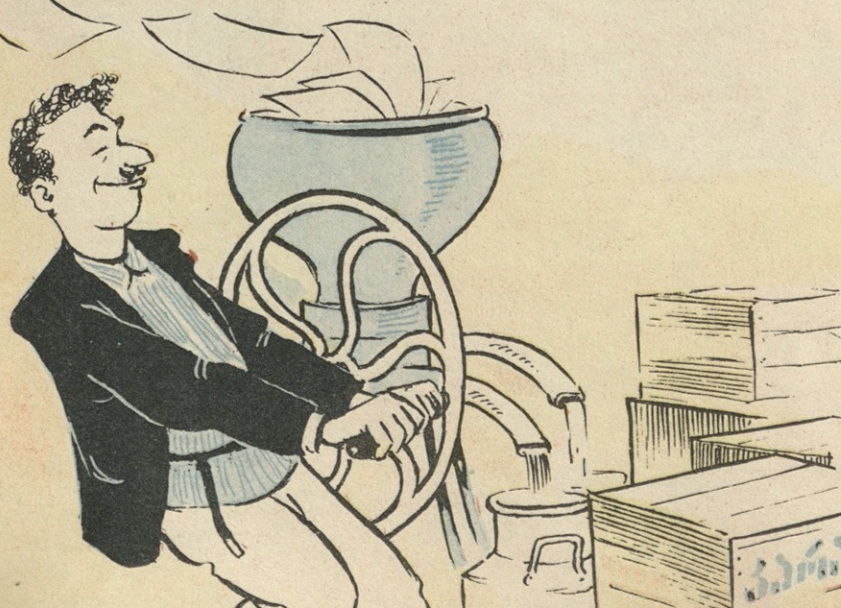

ნახ. ნ. მალაზონიასი

8 თბილისი
რილი 1953 წ.

ნ ი ა ნ ბ ი

გამომცემლობა „კომუნისტი“
წელი XXX. შასი 2 მან.

გ. ივანეშვილი

პოლონეთის ტერიტორიაზე კოვპაკის დივიზიის ყოფნის დროს, იქ მოქმედ პარტიზანულ რაზმის უფროსმა, ჩემმა თანამემამულემ, სოფელ შროშის მკვიდრმა ვასომ, ანუ როგორც ჩვენი ბიჭები იძახდნენ—ვასიკომ, ასეთი რამ გვიამბო:

„რას არ ახერხებდნენ გერმანელი ფაშისტები, რას არ იგონებდნენ და რას არ აკეთებდნენ... ერთ საღამოს ლიუბლინის მოსახლეობას თავი მოუყარეს და ტრიბუნაზე ასულმა პიტლერელმა პოლკოვნიკმა ხალხს მიმართა:

— პოლონელო მეგობრებო! თქვენ ვილაციები გატყუებენ, თითქმის ჩვენ თქვენი მტრები ვიყოთ. რა საოცარი ცილისწამებაა! წმინდა რასის ჯარისკაცს ჩიტის გული უცემს მკერდში. ჩვენ თქვენზე ზრუნვის მეტი არაფერი გვავალია და თქვენ კი—ჩვენი მტრობის მეტს არაფერს აკეთებთ.

პოლკოვნიკს ხელში ცხვირსახოცი ეჭირა და მშრალ თვალებს იწმენდა.

— რა გულჩვილი კაცი ყოფილა, ყველაფერს ისე უმოქმედია მასზე, ისე ხშირად უტირია, რომ ცრემლი გამოლევია!—იხუმრა ვილაცამ ხალხში.

პოლკოვნიკმა განაგრძო:

— მე ზეპირი ლაპარაკი არ მიყვარს და ამას დაგიმტკიცებთ კიდევაც. მოემზადეთ სიხარულისათვის. ჩემო მეგობრებო, ხვალ, დღის თორმეტი საათისათვის, ლიუბლინის სადგურზე გაივლის მატარებელი, რომელიც ჩაატარებს პოლონელ ტყვეებს. იმ მატარებელში თქვენი მამები იქნებიან, პოლონელო მეგობრებო, თქვენი ძმები, თქვენი შვილები...

პოლკოვნიკი შეჩერდა და მთელ სამ წუთს ხმა არ ამოუღია. ხალხი გაინაბა, რადგან ეგონათ პოლკოვნიკი რაიმე სასიხარულოს იტყოდა.

— ჩვენს ერთგულებაში რომ დაგარწმუნოთ,—განაგრძო პოლკოვნიკმა, — ნებას გაძლევთ შეხედეთ თქვენს ნათესავებს.

ხალხი აჩოჩოლდა.

— მოითმინეთ, მოითმინეთ,—კვლავ აროხრობდა პოლკოვნიკი. — უფრო მეტის თქმა მინდა. თქვენ არა მარტო შეხედებით თქვენს ტყვე ნათესავებს, არამედ სურსათ-სანოვარისა და სხვა საჩუქრების გადაცემის უფლებასაც მოგცემთ. მხოლოდ ერთი პირობით: საჩუქარი, სურსათი იქნება ის, თუ სხვა რაიმე, ოც კილოგრამს არ უნდა აღემატებოდეს. ჩვენ სისასტიკეც შეგვიძლია და იცოდეთ, პირობის დამრღვევი დაისჯება. მაშასადამე, ხვალ, თორმეტ საათზე!..

პოლკოვნიკმა ტრიბუნა დატოვა. ხალხში ათასნაირი ლაპარაკი გაიბა.

— ცრუობენ.—ამბობდნენ ერთნი.

— მართალია დიდი ზიანი მოგვაყენეს, მაგრამ ომია, უმაგისოდ რა იქნება. ისე კი, ეტყობა, არ უნდა იყოს ცუდი ხალხი. — ჩურჩულებდნენ მეორენი, გერმანელ ფაშისტებთან სხვადასხვა მიზნით დამეგობრებული თითო-ორი პოლონელები.

* *

მეორე დღეს, თორმეტის ნახევარზე, ლიუბლინის სადგური უკვე ხალხით იყო გაქედილი. ზოგს შეკრული ფუთა ეჭირა, იქნებ ჩემს დაკარგულ შვილს შეეხვდეთ, ზოგი ძმას ელოდა სურსათ-სანოვარით ხელში, ზოგი კი თაიგულით იყო მომზადებული—ნათესავს თუ არ ვნახავ, პოლონელი ხომ მაინც ჩემია, პოლონელიაო.

— ჩემი ბიჭი ხომ არ გაწუხებთ...

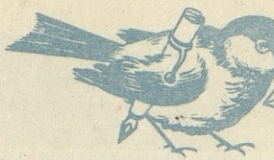
— არა, ახლა აღარ გვაწუხებს, ერთი თვეა სკოლაში არ მოხულა, გამოცდებს გაურბის!..

თორმეტ საათზე მატარებელი სწრაფად შემოვიდა სადგურში და უცბად გაჩერდა. ხალხი ვაგონებს მიესია. გაფართოებული თვალებით შეჰყურებდნენ ვაგონების ფანჯრებსა და კარებს. ვაგონებიდან მალე გერმანელმა ჯარისკაცებმა გამოყვეს თავი და პოლონელთა თაიგულებს თავიანთი ხელსახოცების ფრიალი შეაგებეს. ამ დროს რამდენიმე კინოაპარატი გამოჩნდა და ოპერატორები მუშაობას შეუდგნენ...

...ერთი კვირის შემდეგ გერმანიის ქალაქებში უკვე უჩვენებდნენ კინოქრონიკას იმის შესახებ, თუ როგორ „გულთბილად“ ხვდებოდნენ პოლონელები გერმანელ ფაშისტთა ჯარისკაცებს.

დ. ბაქრაძე

ხაბჭოთა კავშირის გმირი

პოპკოოუსიონდენი ნობათი

ზესტაფონის ხმერთაშუა ზღვა

ალბათ, ბევრმა არ იცის ზესტაფონის ხმერთაშუა ზღვის არსებობა.

ეს ზღვა შუა ზესტაფონში მდებარეობს, ჩრდილოეთით რკინიგზის საბარგო სადგურს ესაზღვრება, სამხრეთით — არტელ „ყვირილას“ სახელოსნოებს, ხოლო სამხრეთ-აღმოსავლეთით — კულტურისა და დასვენების პარკს.

მისი შენაკადებია აგრეთვე ახალი ხიდის მისადგომები, სადაც სატრანსპორტო მიმოსვლა მუდამ მზიარულ სანახაობად არის გადაქცეული.

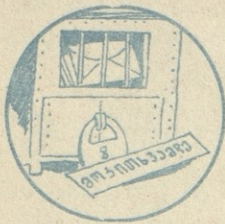
გამოკვლევამ დაადასტურა, რომ იმ ადგილას, რომელიც ამჟამად ზესტაფონის ზღვას უკავია, თავის დროზე მშენიერი მოასფალტებული ქუჩა ყოფილა. აღნიშნულ ზღვაში განუწყვეტლივ დადიან მძიმე და მსუბუქი წყალწყვის გემები, რომლებსაც აქაურები თვალის ასახვევად „ავტომანქანებს“ უძახიან.

ზესტაფონის ზღვის დამახასიათებელია მუდმივი დღევა, რომლის დროსაც ბობოქარი ტალღები ნაპირებზე გადმოდის და გამვლელ-გამომვლელების მორთულობას მრავალფერად აკრეფებს.

არ გამართლდა ხმები, თითქოს აღნიშნული ზღვა ზესტაფონებს წარღვნით ემუქრებოდეს, მაგრამ ზესტაბქოს კომუნალურ გაწყოფილებას კი აშკარა წალეკვის საფრთხეს უქმნის.

3. გუარამიშვილი

მეტიოხვის ყუთის საიუმბრუბანი

ენგურის ცელულოიდისა და ქალაქის კომბინატთან რომ ფოსტა არსებობს, რა თქმა უნდა, კარგია, მაგრამ ცუდია ის, რომ ფოსტას წერილებისა და ჟურნალ-გაზეთების დამტარებელი არ ყავს.

ათასობით მუშას ამ ფოსტის უფროსი ასე „ემსახურება“:

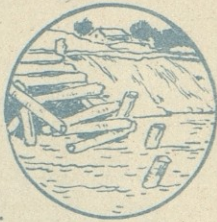
დროდადრო მიტინგივით მოიწვევს კლიენტებს, დაგროვილი კორესპონდენციების სიას ამოიკითხავს და თუ პატ-

რონი იქ არ აღმოჩნდება, კეტავს მათ დიდ ყუთში, რომელსაც აწერია: „მოკითხვამდე“.

განა რა ისეთი ძნელი საქმე ჰგონია ჩვენი ფოსტის უფროსს პატრონებისათვის კორესპონდენციების დროზე ჩაბარება!

3. ბერიძე

როსუხი ვამოყანა

კასპის რაიონში არის სოფელი დოესი. დოესის ბოლოში გადის მტკვრიდან მომავალი სარწყავი არხი. არხზე იყო ბოგირი, ბოგირზე დადიოდა მოსახლეობა და კოლმეურნეობის მანქანები.

კარგა ხანს იყო ასე, მაგრამ თურმე ხესაც მოთმინების ფიალა ჰქონია.

ძველმა ბოგირმა ითმინა, ითმინა და რაკი შეხედა, რომ მის შეკეთებაზე არავინ ინამუსა, ჩაინგრა და უგზოდ დატოვა დოესელები.

მიმართეს წყალთა მეურნეობის სამინისტროს. მიიღეს საჭირო რაოდენობის ცემენტი, ბენზინი და სხვა მასალა, რაც კი საჭიროა ბოგირისათვის, მაგრამ...

ვიცი: მკითხველი იფიქრებს მთელი მასალა განიავდა, ბოგირი კი არ აშენდაო.

უპაცრავად, ცემენტის ის ნაწილი არ განიავდა, რომლითაც ბოგირის კედლები ამოყვანეს, ჰაიჰაი, რომ ის მართლაც მოიხმარეს! აი, ხე ტყის მასალა, ბენზინი და აგრეთვე ამოყვანილ კედლებზე ბოგირის გადების უნარი კი ნამდვილად განიავებულია!

რადგან დოესში ორი ზურაბი გვყავს, ჩვენებურებს ახლა გამოცანად აქვთ გადაქცეული: სურამის ციხის მსგავსად, რომელი ზურაბი ჩატანონ ამ ბოგირს — წყალთა მეურნეობის უფროსი, თუ კოლმეურნეობის თავმჯდომარე?

მალალაური

ნუგა სკოლა

სოფელ მარანს თბილისიდან ვიღაც მაყვალა ზაუტაშვილი ეწვია, რომელიც თავის თავს ჭრა-კერვის შემსწავლელი კურსების ხელმძღვანელად ასალებდა.

აბა, რომელი მარნელი ქალიშვილი დაუდგებოდა წინ ამ ცდუნებას. ვის არ უნდოდა ჭრა-კერვის კარგი ცოდნით კარგი საპატარძლოს სახელი გაეთქვა. შეგროვდა ოცამდე ქალიშვილი. მაყვალა ზაუტაშვილმა თავისი საქმიანობა იმით დაიწყო, რომ, უპირველეს ყოვლისა, წრის თვითელ წვერს 250 მანეთი გამოართვა, შემდეგ ჩააწკრივა ნუცას სკოლასავით მარნელი ქალიშვილები. ხელში თოჯინები დააკავებინა და პირველი „გაკეთილები“ თოჯინების კაბების შეკერვით დაიწყო, თან თავის მოწაფეებს ასე ტკბილად მიმართავდა:

— ეს ნემსია, ეს ძაფია, ისწავლეთ გენაცვალეთო!

ისხდნენ თურმე მარნელი ქალიშვილები და თოჯინებისათვის სხვადასხვა ფერის, ზომისა და მოდის კაბებს ჰკერავდნენ. საქმე იმით დამთავრდა, რომ ერთ მშვენიერ დღეს, მაყვალა ზაუტაშვილი ფულებიანად უგზო-უკვლოდ გაიპარა, ხოლო მარნელმა ქალიშვილებმა ჭრა-კერვის ვერც „ანი“ ისწავლეს და ვერც „ბანი“... უპატრონო თოჯინები კი კლუბის კარებთან დაყარეს!..

ი. თოფუაძე

ყვავთა მმუსიკერი

ამას წინათ სოფელ ოქტომბრიდან ზუგდიდისაკენ მივდიოდი. გაზაფხულს გაეცოცხლდებინა ბუნება. მზით გამთბარ, ახლად გადახნულ მიწას ოხშივარი ასდიოდა. სიხარულით ვტკებობდი ბუნების სიმშვენიერით.

უცებ ჩემი ყურადღება საოცარმა სანახაობამ შეაჩერა. ხუთიოდე კოლმეურნე. ვისაც რით შეეძლო, ისე შეიარაღებულიყო და გამალებული ნადირობდა ყვავებზე.

ერთი მონადირეთაგანი შევაჩერე და მივმართე:

— ამ ყვავებს რად დასდევთ მეტი?

ჩემი შეკითხვის პასუხად ყვავების მმუსერელმა სოფ. ოქტომბრის მიქოიანის სახელობის კოლმეურნეობის გამგეობის დადგენილება მიჩვენა, სადაც სიტყვა-სიტყვით ასე ეწერა:

მოიხმინეს: სიმინდის ყანების ყვავის მიერ განადგურებისაგან დაცვის შესახებ (კოლმეურნეობის თავმჯდომარე ა. მ. მ. უბილაძე)

დაადგინეს: ვინაიდან ყვავი ძლიერ აზიანებს სიმინდის ყანებს, დაწესდეს, რომ ყოველი ხუთი ყვავის დაზოცვისათვის დაერიცხოს ერთი მრომადლე.

— ბარაქა თქვენს ნანადირეებს! — დავლოცე ისინი და ჩემს გზას გავუდექი.

ბ. გალდავა

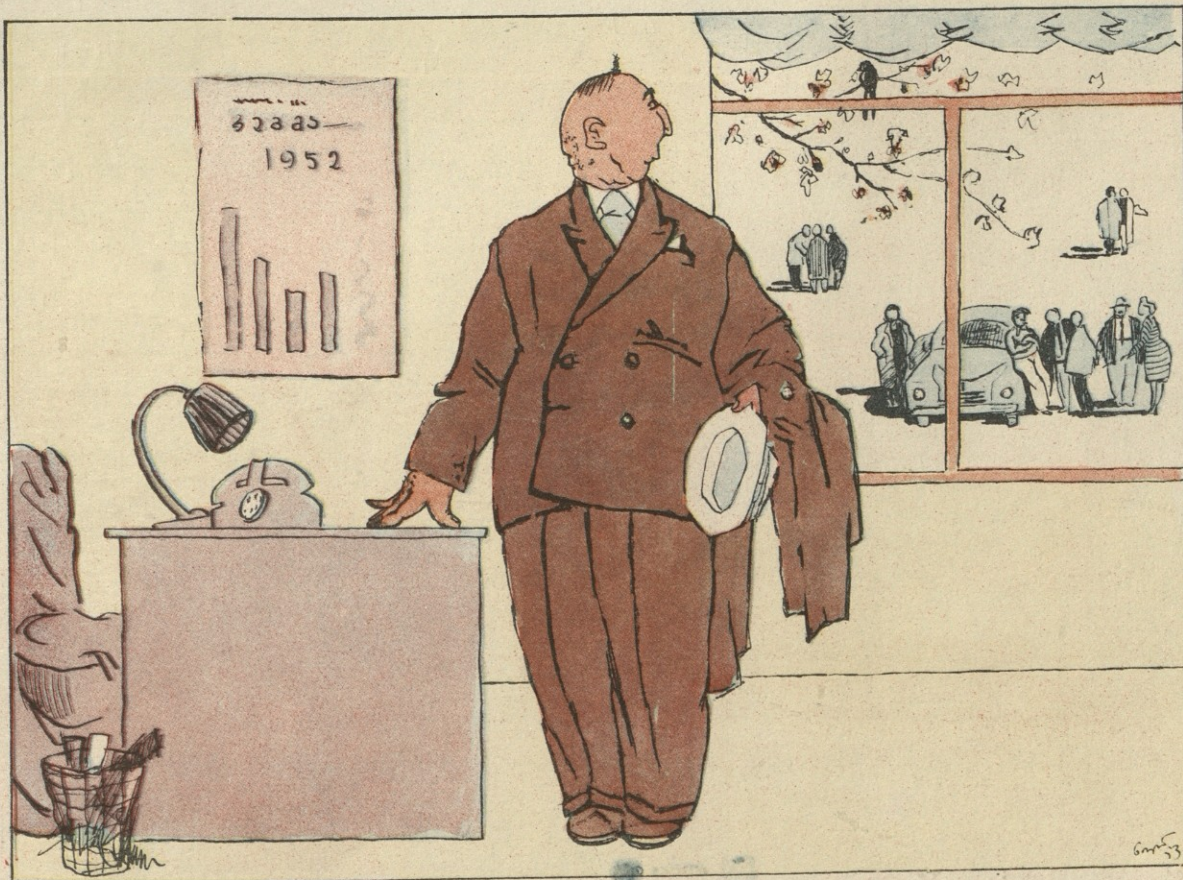
თავმჯდომარე გახდით ჯაბა,
საქმეს თითქმის შეაბერდა,
ხელი ისე გაიწაფა
დღეში ათას ქალაქს წერდა!
დიდი ფიქრი, დიდი ჯაფა
არ უყვარდა, არ იცოდა, —
თავმჯდომარე გახდით ჯაბა,
ადგილიდან არ იძროდა!
ფერმის გამგედ დასვა სერგო
და კარები მიიკეტა,
მასაც კარგი ბედი ერგო,
აქეთ-იქით მიიხედა, —
თავმჯდომარე ყავდა ტკბილი,
გაუსინჯა უცებ კბილი
და ჩასთვალა თავის სუფრად
ფერმის გამგემ მთელი ფერმა,
ინყო დენა თავისუფლად
ჭურებიდან დაღისფერმა!
სერგოს ფერმის ხბოც შეერგო,
ერგო ხვავი და ბარაქა,
ღორის ქონი ქონდა ქონად
და კარაქი კი კარაქად!
მაგრამ ერთხელ თავმჯდომარე,

სიკეთით და გრძნობით სავსე,
უცებ ოღჭში დაიბარეს
და ხაზგასმით უთხრეს ასე:
„თავმჯდომარე რისთვის გქვია;
კარგად გაიანგარიშე,
თუ ვინმე გყავს დოყდაპია,
მოხსენი და სხვა დანიშნე!“
ჯაბა ფიქრმა დაამძიმა,
ჩაიკეტა ისევ კარი,
მდივანს ჰკითხავს თვალციმციმას —
დოყდაპია თუ ვინ არი.
დაიყენა დარაჯები,
რომ სიფხიზლე ყოფილიყო,
რომ უქმი და მავნე მასთან
ველარ შემოდრომიდიყო.
დიდი განსჯის შემდეგ ბრძანა:
— შევამოწმოთ ჩვენი ფერმა! —
სერგოს გული გაეშვარა
და გადაჰკრა სიმწრის ფერმა...
მაგრამ გასჭრა ბედისწერამ,
ჯაბას არ სურს, რომ ეწვადოს
და თქვა: — ფერმის შემოწმება
თვითონ სერგოს დაეუადოს! —

დატრიალდა სერგო ხელად,
არც აცივია, არც აცხელა
და მეძროხეს სტაცა ხელი.
თქვა: — შეიპყრეთ საძაგელი,
რაც ჩვენს ფერმას დო ავლია
სჭამდა სულ ეს დოყდაპია!
იცის, იცის, ფერმის გამგემ
ვინმეს უნდა დასდოს ბრალი,
რომ შესრუდეს დირექტივა.
რომ გამოძვრეს თვითონ მშრალი:
აილო და მას დასწამა,
რაც ამდენ ხანს სვა და ჯამა...
ჩაიარა ყველაფერმა,
ისევ სერგოს დარჩა ფერმა.
დოყდაპია თავმჯდომარეს
წელმოხრილი დასდევს კუდში,
სანამ ჯაბა ცოცხალია
თბილად ჭექს თავი ქუდში.
მაგრამ მოხდა სასწაული
და თვალთაგან გაჰქრა ჯაბა...
ამბობენ, რომ დოყდაპია
თვით წიანგმა გადაყდაპა!

გაზაფხული მმართველის კაბინეტში

ნახ. ნ. შალაშვილის

თბილ, ოჯახურ ბუდეს გავდა
ინაურის კაბინეტი, —
შტატში თითქმის არვინ ყავდა —
შინაური ხაღხის მეტი,

თბილ ბურანში ხვევდა მუფამ
ნათესავთა მყარი ძაღა,
საქმისთვის კი... როგორც უნდა.
საქმისთვის კი არ ეცადა...

მაგრამ აი, გაზაფხულზე.
ყინულის რომ გადნა ზევი,
კაბინეტის ნაგავს გაჰყვა
ყველა მისი ნათესავიც.

ახლა ფანჯრის გაღმა ხედავს
იმ ჭირყვავთა ნაცნობ გუნდებს,
ძლივს მარტოა, იქნებ შრომას
ახლა მაინც დაუბრუნდეს!

აგარაძე

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი,
ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პარკი № 42. ტელ. 3-10 49.

ბელმოფ. დასაბ. 1953 წ. 22/V. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“, რუსთაველის პარკი № 42. შვ. 975 გამოც. № 8 ტარ. 15.000 ში 02975.

ჩვენ ბიზი კარგობია

ამას წინათ ნეაპოლში მოეწყო მსოფლიო ჩემპიონატა კლასიკურ კიდალაში. ჩემპიონატში სხვა საბ-
კოთა ფალანგებთან ერთად ბრწყინვალედ გაიმარჯვა და მსოფლიო ჩემპიონის სახელწოდება მოიპოვა
ახალგაზრდა ქართველმა მოჭიდავემ გივი კარტოზიამ: მან რამდენიმე წუთში ნოხზე გააკრა პირველობის
პრეტენდენტი თურქი ფალანგი ისმეთი.

ფალანგი ისმეთ-ზია,
სახელის და ტაშის მდომი,
ქართველ ვაჟკაცს კარტოზიას,
დაეტაკა, როგორც ღომი!

მაგრამ იმის ძიძგიღს ყური
ვინ ათხოვა, ვინ დაღონდა?
გივის ბაში-აჩუკური
გვერდის ფანდი მოაგონდა.

და სულ ერთი წამი გახდეთ
სასწორივით გადამწონი:
ისმეთ—ნოხის მზომი გახდა,
კარტოზია—ჩემპიონი.